

Interpretace

Výkon (akt) interpretování předpokládá na jedné straně něco, co má být interpretováno, a na druhé straně něco, co je „tím interpretujícím“ (a to ještě bez předběžného rozlišení, jde-li o interpretujícího činitele nebo o jeho interpretační prostředky). Nutnou součástí interpretace je ovšem také kritické prozkoumání toho, jak je nám interpretujícím vlastně ono interpretované přístupno resp. dáno. Aniž bychom se museli pouštět do podrobné analýzy, musí nám být už předem jasno, že už to, jak je nám ono interpretované „dáno“, je výsledkem dvou složek či aspektů, totiž toho, jak se něco samo „dává“, a toho, jak my toto „samo se dávající“ bereme, tj. jak je (nějak předběžně) interpretujeme. Interpretace tedy není nikdy pouze jednotlivý akt, vztahující se k něčemu, co se nám samo dává, nýbrž je to vždy zároveň interpretace toho, jak už ono „samo se dávající“ byl interpretováno dříve jako složka a součást toho, jak se nám ono „něco samo se dávající“ až dosud dávalo. Každá interpretace je tedy nutně a vždy zároveň reinterpretačí něčeho už dříve interpretovaného. Nikdy nejde o interpretaci něčeho ještě vůbec a nikdy předtím neinterpretovaného. Už tím, že něco bereme na vědomí, že jsme něco zaregistrovali a že jsme schopni na to nějak reagovat tím, že to – jakkoli předběžně – chápeme, interpretujeme něco, co už bylo nějak předtím interpretováno.

(Písek, 040904-2.)